

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο τέρας αυτό την είχε κρατήσει μέσα στην αγκαλιά του. "Ω, φρίκη! Η Αγάθη ανατρίχασε ακόμα με την ανάμνησι του αγκαλιάσματος αυτού! Μά δεν τον φοβόταν πια! Δεν τον φοβόταν! Είχε τώρα στα χέρια της ένα περιστροφικό και θα τον έκανε να πληρώσει ακριβά όλες του τις άτιμιες. Θα τον έσοτωνα αλώματι, όπως σκοτώνουν ένα λυσσομαρνο σκυλί! Με τι χαρά μάλιστα θα τον σκοτώνει! Με τι ένθουσιασμό!

Σάν τραλλή, ή Αγάθη έτρεξε έσοσω από το Ρασπούτιν, διέσχισε την έξοιπορτα και πήρε μέσα στον αντίπαλάιο.

Μή βλέποντάς τον όμως εκεί, κατάλαβε ότι θα είχε άνεβει επάνω στα δοκμάτια. 'Αμέσως κ' αυτή άρχισε ν' άνεβαινει τη σκάλα. Κρατούσε ακόμα στα χέρια της τό περιστροφικό της κ' ή έπαθημα της νά τον σκοτώσει, νά τον δη νά σφυρίζεται αίματοκυλισμένος μπροστά της, νά σφαιροφυρίζει με σπασμούς, ήταν τόση, ώστε κάθε τόσο ξεφώνιζε: «Πού είναι... Πού είναι».

Είχε φτάσει πια επάνω στο κεφαλόσκαλο, όταν έξαφνα βρέθηκε απέναντι στην 'Ελένη, ή όποια, βγάζοντας μια κραυγή εκπλήξεως, προσπάθησε νά την τραβήξει μακριά της. Μά ή 'Αγάθη διαταξε.

— 'Ο Ρασπούτιν; φώναξε. Πού είναι ο Ρασπούτιν; Θέλω νά τον σκοτώσω!

Τού κάκου ή Κοιλάγρια προσπαθούσε νά την καθυστερήσει.

— Σώπα! της έλεγε. Σώπα κ' έλα μαζί μου! "Ελα μαζί μου! Σέ ικετεύω. "Αν έκανα κάτι για σένα, κάνε κ' εσύ αυτό για μένα!

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, γιατί εσύ μ' έσωσες. Μά άφησέ με νά σκοτώσω τό Ρασπούτιν!

Η ιδέα αυτή είχε κατακτήσει πια μονομανία στη φτωχή νέα και καθώς ή χορεύτρια την τραβούσε, επανελάμβανε όλοένα με μανία:

— Άφησέ με νά τον σκοτώσω! Άφησέ με νά τον σκοτώσω!

Τέλος ή 'Ελένη καταρθούσε νά την καθυστερήσει και νά πάρη τό περιστροφικό απ' τα χέρια της. Την έπρωξε τότε προς τη σκάλα και μαζί ή δυό γυναίκες τώρα ξανακατέβηκαν στον αντίπαλάιο. Άκουσαν τότε τις πόρτες νά χτυπούν με δύναμι επάνω πάτωμα. Άκουσαν βήματα γρήγορα επάνω απ' τα κεφάλια τους. Άμέσως ή 'Ελένη παρέσυρε την 'Αγάθη στο κούφωμα πού βρισκόταν κάτω απ' τη σκάλα.

Ο Ρασπούτιν κατέβαινε...

— Ψάχνει νά με βρή! Σώπα! είπε με σιγανή φωνή ή χορεύτρια, βάζοντας τό χέρι της στο στόμα της 'Αγάθης.

Ο άνθρωπος τού Θεού δεν άργησε νά παρουσιασθή στον αντίπαλάιο. Στάθηκε κει κ' άρχισε νά φωνάζει:

— 'Ελένη!... 'Ελένη!...

Μά επειδή κανείς δεν τού άπαντούσε, ή δυό γυναίκες τόν άκουσαν νά λήη σιγά...

— Μήπως τη διαφορήσαν κ' αυτή... Έδώ μέσα δεν υπάρχουν πια νεκροί και αίμα...

"Επειτα έτρεξε προς την πόρτα, βγήκε έξω κ' άρχισε νά διασχίζει γρήγορα τό πάτωμα, φωνάζοντας τόν Σπριάτοσεφ, τό σωματοφύλακά του, τόν όποιο είχε άφήσει στην πόρτα και χωρίς τόν όποιο δεν πήγαινε πουνθενά.

Η 'Ελένη κ' ή 'Αγάθη έτρεξαν άμέσως σ' ένα παράθυρο και κρυμμένες πίσω απ' τα παραπέτασματα, τόν είδαν νά μπαίνει με τό σωματοφύλακά του σ' ένα άμάξι πού περιέμενε στο δρόμο και τό όποιο ξεκίνησε άμέσως σάν άστραπή.

Τότε ή 'Ελένη έπέστρεψε στην κόρη τού πρίγκιπος Κιρκάφ τό περιστροφικό της. Η 'Αγάθη έτρεμε ακόμα απ' την άγανάκτησή της, γιατί ή προστάτρια της δεν την είχε άφήσει νά σκοτώσει τόν καταραμένο κλόγερο.

— Γιατί τό έκανες αυτό; της

έλεγε, εσύ πού φάνηρες τόσο καλή για μένα; "Ηθελα τόσο νά τον σκοτώσω!... Μήπως τόν φοβήθηρες;

Η 'Ελένη, άκούγοντας την τελευταία της ερώτησι, χαμογέλασε.

— Ναι! έξασολούθησε ή 'Αγάθη. Ξέρω, ότι εσύ δεν φοβάσαι τίποτε. Μά σέ είδα νά κρύβεται απ' αυτόν, σάν νά τον φοβόσουν. Γιατί; Γιατί; Θα ήταν τόσο καλά νά τον σωμαρνο σκοτωμένο μπροστά στα πόδια σου. "Ετσι θα γλιτώνουμε απ' αυτό τόν καταραμένο άνθρωπο πού κάνει δυστυχισμένο όλο τόν κόσμο και πού σκότωσε τόν πατέρα μου!

— Τόν πατέρα σου δεν τόν σκοτώσε αυτός! άπάντησε ή 'Ελένη. "Ο πατέρας σου σκοτώθηκε μονομαχώντας τιμα και κανονικά με τόν παλιό του φίλο Σομπέργκ. Βλέπεις λοιπόν, ότι δεν πρόκειται νά εκδικηθής τόν πατέρα σου!

— Άλλά έμένα, έμένα, πού; θα μ' εκδικήση; φώναξε ή 'Αγάθη, σφαιροφυρίζοντας τα χέρια της και κλάγοντας μ' άπελπισία. Νομίζω λοιπόν πώς είναι τίποτε ή άγνότης μου πού θέλησε νά την προσβάλη αυτός ο άθλιος; Αυτό; ο άθλιος πού άκούωπαισε τα βρομέρα τόν χέρι στο κορμί μου και πού ξεσημάτωσε τό παρθενοκό μου φρόρεμα; "Ω! γιατί μ' έκανε νά χάσω αυτή τη χαρά νά τόν ιδώ νά πεθαίνει απ' τα χέρια μου; Αυτό δεν θα μπορούσε νά τό συχωρέσω ποτέ! Ναι! Ναι! Δεν θα τό συχωρέσω ποτέ...

Και ή νέα κόρη κρυψύπαισε από μια τρομερή ζορία λυγμών και δακρύων.

— Άκουσε, 'Αγάθη! είπε ή 'Ελένη, σκουίζοντας με τό μαντήλι της τό περιστόπιο της και χαϊδεύοντάς την. Θα σου κάνω έναν όρανο, έναν όρανο αληθινό κ' όχι σάν κ' αυτούς πού κάνουν στα φρέματια στο όνειρο τόν πρώτο άγιο πού θάρρησε στο μεγάλο κανενός. Θα σου όρασω στο αίμα της καρδιάς μου, ότι μια τέτοια εύχαρία θα μάς ξαναπαρουσιασθή κ' ότι τότε θα σ' άφήσω νά τόν σκοτώσης μ' όποιο τρόπο θέλεις...

— Δεν καταλαβαίνω πια τίποτε! Δεν καταλαβαίνω πια τίποτε! φώναξε ή δυστυχισμένη νέα. Δεν υπάρχει παρά σασίλα και αίμα σ' αυτή τη χώρα! "Ορθα έδώ για νά με κρύψης, για νά με βοηθήσης νά φύγω. Μά για πού λόγο; Προς όποια μεριά κ' αν γυρίσω, δεν βλέπω παρά έγκλήματα! Και σ' αυτό ακόμα τό σπίτι σου, περπατάει κανείς επάνω στα πτώματα. "Ο πατέρας μου μονομαχάει με τόν καλύτερό του φίλο, για ένα χαμογέλο σου και σκοτώνεται κ' εσύ τό βρίζεις αυτό καλά χαμοκίμενο! Δεν μπορώ κόν νά κλάψω τόν πατέρα μου, ο όποιος με παρέδωσε στο Ρασπούτιν! Και σύ, και σ' δεν μ' άφηρες νά σκοτώσω αυτό τόν άνθρωπο, εσύ πού έβλεπες χαμογελώντας τόν πατέρα μου νά πεθαίνει! "Ω! πόσο θα ήθελα νά ελπει πεθαμένη! "Όλα τελείωσαν πειρά!

Η 'Ελένη άγκάλιασε την 'Αγάθη και λυγίζοντάς την μέσα στην αγκαλιά της, της είπε:

— "Οχι! Δεν τελείωσαν όλα άκριβία, άγαπημένη μου μικρούλα...

Και την παρέσυρε προς την έξοδο της κατοικίας. "Εν' άμάξι περιέμενε εκεί. Η 'Ελένη άνέβασε επάνω την θα Κιρκάφ, πού φαινόταν πια άποκασιμένη και την άφησε νά κάνει ό,τι θέλει. "Απόστο τή πρώτην τί θ' άπογωνίσταν τό πτώμα τού πατέρα της.

— Θα φροντίση γ' αυτό ή άστυνομία, της άπάντησε ή 'Ελένη. "Εστείλα νά την είδοποιήσουν. Η άρχές θ' άποσιωπήσουν τό σκάνδαλο κ' ο πατέρας σου θα κηδευθή με κάθε τιμή.

Σ' όλο τό δρόμο, ή 'Αγάθη δεν είπε τίποτε. "Αν και δεν ήξερε πού την πήγαινε ή φίλη της, ούτε κόν τη ρώτησε σχετικά. "Όλα της ήσαν πια άδιάφορα.

Τό άμάξι τούς όδηγούσε προς τό βορρά, τραβώντας κατά μήκος ενός κλόπου με χλωμά κύματα. "Επειτα διέσχισαν μια άπεραντη έστια βάλτων, μέσ' απ' τούς όποιους περνούσε ο δρόμος.

Πένθημη και βαρεία μοναξιά άπλώνονταν όλόγυρά τους επί όρες όλόκληρες.

Τέλος, καθώς είχαν φτάσει πια μπρός στα δάση τού βορρά, στάθηκαν μπρός σ' ένα με-

— 'Εμένα, έμένα πού; θα εκδικήση;... φώναξε ή 'Αγάθη, κλαίγοντας μ' άπελπισία.

Η ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΕΠΟΜΠΕΥΑΝ ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ

Τι γίνεταν στή Γερμανία. Πώς έτιμαρουντο ή γυναίκες πούδερναν τους άντρες τους. 'Η γλωσσούδες και τὸ λιθάρι τῆς ντροπῆς. 'Η πόμπευσις τῶν ἀπίστων συζύγων. 'Όπου συνεξευτελιζεται και ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος. 'Η διαπόμπευσις τῶν χερῶν και τῶν χρωῶν. Τ' ἀντρώγυνα πού γκρινιάζαν. Τι γίνεταν στήν ἀρχαία 'Ελλάδα. Οἱ φυγοπόλεμοι και τὰ γυναικεία φρουστάνια !... 'Η διαπομπεύσεις στήν Αἴγυπτο. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΛΟΥ σήμερα, ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ τρίτο και τελευταίον μας σημεῖωμα, σχετικῶς μετὰ τῆ συνῆθειαι τῶν διαπομπεύσεων κατά τὸν μεσαιῶνα και τὰ κατωῖνα χρόνια.

Στὴ Γερμανία δὲν πομπενόντουσαν μονάχα οἱ κλέφτες, οἱ μοιχοὶ και ἡ ἐλεύθεροι γυναίκες, ἀλλὰ και αὐτὲς ἀκόμα ἡ νοικοκυράδες, ἡ ἐντιμὲς νοικοκυράδες, ὅταν ἔδερναν τὸν ἀντρα τους.

'Η Γερμανικὴ σύζυγος πού καταγγελλόταν πῶς ἔδειρε τὸν σύζυγὸ τῆς, φοροτιόνταν ἀρε-αβῆσε σ' ἕνα γάιδαρο και περιφερόταν στήν πόλι, ἀκολουθούντος ἑοπίσω πλήθους λαοῦ. Τὸ πὸς περιεργὸ μάλιστα σχετικῶς εἶνε διτὸ τὸν γάιδαρο, στὸν ὅποιον καθάλισκε ἡ σύζυγος—βάναι, τὸν ἔσερνε ἀτ' τὸ κατώρι αὐτοῦ ὁ ἴδιος ὁ ἑξολοκαπθεὶς σύζυγος.

Γιατὶ γινόταν αὐτὸ;

Γιὰ νὰ συνεξευτελισθῆ ἀσφαλῶς και ὁ σύζυγος πού δεχόταν νὰ τὸν δέονη τὸ τρωφερό του ἤμισο.

Στὴ Γερμανία ἠπῆχε και ἕνας ἄλλος τρόπος διαπομπεύσεως γιὰ τίς γλωσσούδες, τίς γυναίκες δηλαδή πού εἶχαν μακρονὰ τῆ γλώσσα και δὲν ἔδεσαν τί φιλανθρωπία.

'Η γυναίκες αὐτὲς ἦσαν ὑποχρεωμένες νὰ φοροτιοῦν και νὰ περιφερόν στήν πόλι ἕνα λιθάρι, τὸ ὅποιον λεγόταν ελιθάρι τῆς ντροπῆς, τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σοματιᾶ!... 'Ακόμα στή Γερμανία συνήθειαν νὰ διαπομπεύον διὰ τῆς γαϊδοροκαβαλλαρίας τοὺς ἀτακτοῦτας μαθητάς και τοὺς ἀπειθαρχήτους στρατιώτες.

'Η συνῆθειαι τῆς διαπομπεύσεως ἦταν γνωστὴ και στή Γαλλία, ἐφαρμοζόταν ὁμοῦ σ' ὀρισμένους ἐπαρχίους ὡς τὸν 16ον αἰῶνα.

'Όπου οἱ Γερμανοὶ, εἶσι και οἱ Γάλλοι, διαπόμπευαν πρῶτα-πρῶτα τ' ἀντρώγυνα πού δὲν ζούσαν ἁρμονικὰ. "Οχι ὁμοῦς μόνο τῆ σύζυγο, ἀλλὰ και τὸν σύζυγο. "Όταν δηλαδή ὁ σύζυγος ἔδεσνε τῆ σύζυγὸν τὸν τὸν μήνα Μάιο — γιατί ἄραγε ἡ ἐξαίρεσις αὐτῆ γιὰ τὸν Μάη; — γιατί εἶνε ὁ μήνας τῶν ἐρώτων και ὄχι τῆς γκρινιάς; — τέλος πάντων, ὅταν ὁ σύζυγος ἔδεσνε μαγατίκα τῆ σύζυγὸ τὸν, ὄρισματο τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς διαπομπεύσεως, τοποθετούμενος πάνω

γὰλο ἐργοστάσιο, περιστοιχισμὸν ἀπὸ ἠπιλοὺς τοίχους. Μερικὰ μικρὰ κτίρια, μετὰ τίς πόρτες τους κατακλιεστες, ὑπνοῦντουσαν δεξιὰ και ἀριστερὰ. Μιὰ ψηλὴ και πνουδῶχος, μισοσεικωμένη, ὄρθονόταν σὲ μιὰ γωνιά.

'Η Ἀγάθη θὰ μεροῦσε νὰ ρωτήσῃ τὴν Ἐλένη γιατί τὴν εἶχε πᾶσι σ' αὐτὸ τὸ ἐρομο μέρος, μα δὲν ρωτοῦσε πειὰ τίποτε, δὲν σκεφτόταν τίποτε. Δὲν ἤθελε πειὰ νὰ σκέφτεται τίποτε.

'Η διὸ γυναίκες κατέβησαν ἀπὸ τ' ἀνάξι τους και προχώρησαν μέσα σὲ μιὰ ἀτέρανθη αὐλή.

'Η αὐτὴ αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἕνα σωτηριῶ λήθος. Ὑπῆρχαν ἐκεὶ καμιά διακοσμοῖ ἀνθοσοῖ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἦσαν πολλὰ νέοι, μετὰ μάτια γαλάζια ἀγνά και μετὰ χροῖμα χλοῖο. Οἱ πὸς ἠλιασμένους ἔνωσαν μετὰ τὸ Χριστό, ὅπως τὸν παριστάνουν ἡ εἰκόνας τῆς βυζαντινῆς σχολῆς. Ὑπῆρχαν ἐκεὶ ἀκόμα και χωρικοὶ, καθισμένοι κατὰ γῆς μετὰ τὰ πόδια τους σταστρούμενα. "Όσο αὐτοὶ οἱ ἀνθοσοῖ τῆς ἐξοχῆς φοροῦσαν προβεῖες, μελιούδες και σκούρους.

'Υπῆρχαν ἐπίσης και γυναίκες, φτωχῆς γυναίκες μετὰ πρόσκαιρα σοβαρὰ και προσεχητὰ, μετὰ ζοφεροχρῶμες μαντιλῆς στὸ κεφάλι τους.

'Η Ἀγάθη, βλέποντῆς τους ὄλους αὐτοὺς, θυμήθηκε διτὸ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια εἶχε διαβάσει σὲ κάποιον γαλλικὴν ἐφημερίδα τὴν περιγραφή μιᾶς παρομοίας συγκεντρώσεως, στήν ὅποια εἶχε παρασταθεὶ, ὑπὸ συνθήκης ἐξαιρετικῆς, κάποιος περιφραμῶς Παρισιοῦς ρεπόρτερ πού εἶχε πᾶσι στή Ρωσία κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης ἐπαναστάσεως. "Όστε ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἐργάται, ὄλοι αὐτοὶ οἱ χωρικοὶ ἦσαν ἐπαναστάται;

Μὰ τί τὴν ἐνδιέφεραν, ἀφοῦ γ' αὐτὴν, ὅπως εἶχε πει στήν Ἐλένη, ὄλα εἶχαν τελειώσει πειὰ;

"Ἐξαιρετα, κάποιος ἀτ' τὸ πλῆθος ἀνέβηκε σ' ἕνα πᾶγο και ἄρχισε νὰ μιλά. Ἦταν ἕνας νέος πού δὲν φανόταν οὔτε γὰ χωρικός, οὔτε γὰ ἐργάτης. Φανόταν μάλλον σάν ἐμπειρασμένους οσοδοκτοῦς.

Τὸ βλέμμα τὸν ἔδνε δνάμα και στὰ βλέμματα ὄλων τῶν ἄλλων και τὰ λόγια του ἔκαναν τίς καρδιές ὄλων νὰ χτυποῦν... (Ἀκολουθεῖ)

σ' ἕνα γαϊδαρο ἀνάποδα και περιφερόμενος στήν πόλι. Τὸ ἴδιο ὁμοῦ πᾶθανε και ἡ σύζυγος ἀν ἑξολοκαπθε τὸν σύζυγὸ τῆς.

'Επίσης στή Γαλλία πομπενόταν και ὁ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς σύζυγου του σύζυγος, διὰ τῆς γαϊδοροκαβαλλαρίας. Τὸν ὑπέβαλαν δὲ στὸ ρεζιλίρι αὐτὸ γιὰ νὰ μᾶθη ἄλλοτε νὰ φυλιά καλύτερα τὸ τρωφερό του ἤμισο. Ἀπέδιδαν μ' ἄλλους λόγους τὴν εὐθύνη τῆς ἀπάτης στὸν σύζυγο, πού δὲν εἶχε κοῦ και φρόνησι νὰ φροση τῆ συζυγικῆ του τιμῆ.

Στὴν Ηαίναυτ πομπενόντουσαν, μετὰ πὸς ὀλίγους δεκαετηρίδων, ὁ ἀντρας ἢ ἡ γυναίκα πού ξαναπατρυνότουσαν μετὰ τῆ χρεῖαι τους!

Στὴν Ἰσπανία ἡ ποιὴ τῆς διαπομπεύσεως ἐπεβάλλετο κατά τὸν 16ον αἰῶνα στὰς κακῶν ἠθῶν γυναίκα και στὰς σύζυγους πού ἀπατοῦσαν τοὺς σύζυγους των. Στὴ δευτέρα ὁμοῦ αὐτῆ περιπτώσι, ἐκτός τῆς σύζυγου, φοροτιόνταν στὸ γαϊδαρο και ὁ σύζυγος.

Στὴ Νεάπολι, περὶ τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος, ὁ Ἰσπανοῦς αὐτῆς βασιλεὺς κατεδίδασκε στήν ποιὴ τῆς διαπομπεύσεως ἕναν κακοροῦζικο σύζυγο, τὸν ὅποιον εἶχε ἀπατήσει ἡ γυναίκα του. 'Ο δυστυχησμένος αὐτός ἀνθρωπος φοροτῆθηκε σ' ἕνα γαϊδαρο ξανάστροφα και σφῆθηκε εἶσι σ' ὅλη τὴν πόλι, στολισμένος στὸ μετωπο μετὰ κέρατα τράγου!

"Ἐνας δημόσιος κήρυκας, πού πῆγαινε μὲρὸς ἀτ' τὸν γαϊδαρο, διαλάλοσε τὸ πάθημα τοῦ τριδοστυχησμένου σύζυγου.

Στὴν Ἀγγλία πομπενόντουσαν ἐπίσης τ' ἀντρώγυνα πού γκρινιάζαν, καθὼς και οἱ σύζυγοὶ πού ἀπατοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἀτ' ὄλ' αὐτὰ προκύπτει διτὸ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ Βυζάντιο και τὴν Ἀνατολὴ γενικῶς, στή Δύσι, στήν Εὐρώπη, ἐτιμαροῦτο γιὰ τὴν ἀστία τῆς σύζυγου του και ὁ σύζυγος, ἢ και μόνον και ἀποκλειστικῶς αὐτός.

Καὶ στήν ἀρχαία 'Ελλάδα ἐφαρμοζόταν ἡ ποιὴ τῆς πομπεύσεως. Οἱ πομπενόμενοι περιεφέροντο στὸς δρόμους, ἔθετα-τροφιόντουσαν στήν ἀγορὰ, ὄρισαντο σωματικῆς κακῶσεως, ὑβροῖοντο και ἔχλευάζοντο.

Στὴ Σπάρτη, στὶς ἀρχῆς τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, ἐπομπεῦθη ὁ Κινάδων, κατηγοροῦμενος ἐπὶ σνομοσοῖα, μαζὶ μ' ἄλλους τοὺς συντρόφους του και ὁμοφρονῆς του.

Οἱ πομπενόντες σνομοσοῖες περιεφέθησαν στήν πόλι δέσμοι, μετὰ σιδερένιο κλωῖδὸ στὸ λαμο, μαστιγούμενοι και χλευαζόμενοι ἀπὸ τὸν ὄλο.

Στὴ Σπάρτη ἐπίσης, ὁ διαπράξῆς ὄρισμένα ἐγκλήματα, γιῶσε γυφὸ ἀπὸ ἕνα βωμό, τραγοῦδῶντας ἕνα τραγοῦδι, διὰ τοῦ ὀποῖου αὐτοκατηγοροῦταν. Στὴ Σπάρτη, τέλος, οἱ φυγοπόλεμοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μεῖνον τρεῖς ἡμέρες στὴ σειρά στήν ἀγορὰ, φορόντας γυναικεία σοῦχα.

Οἱ ἀρχαίοι Κυμαῖοι ἀνέβησαν τὴν γυναίκα πού ἀπάτησε τὸν σύζυγὸ τῆς σ' ἕνα λιθάρι, στήν ἀγορὰ, γιὰ νὰ τῆ δοῦν ὄλοι. Ἐπακολοῦθησε ἡ γνωστὴ γαϊδοροκαβαλλαρῖαι και κατόπι ἡ ἄπιστη σύζυγος ξαναεβῆνε στὸ λιθάρι γιὰ νὰ μὴ μεῖνη κανένας πού νὰ μὴ τὴν ἴδῃ.

'Η γυναίκες πού πᾶθαναν τὸν ἐξευτελισμὸ αὐτὸ, ἐθεοροῦντο πειὰ χωρῆς τιμῆ και λεγότουσαν ἀνοδοτίδες.

Καὶ οἱ ἀρχαίοι Πισίδαι ἐπόμπευαν ἐπὶ δνον τὴν ἀπιστη σύζυγο και τὸν φίλο τῆς μαζὶ. "Οχι ὁμοῦς μιὰ και ἕξο. 'Η διαπόμπεις τους ἐπαναλαμβάνονταν κάθε τόσο, σὲ ὄρισμένους μάλιστα ἡμέρες.

'Επίσης στὸς ἀρχαίους Θεοσίους οἱ σνοκοφάνται ἐξαναγκαζότουσαν νὰ κελκοφοροῦν ἔξω, φορόντας στὸ κεφάλι στεφάνη μαρῖνης, γιὰ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ λαὸς, νὰ τοὺς μαρῖρη και νὰ φοιάγεται ἀτ' αὐτοῦς.

Στὴν Αἴγυπτο, κατά τὸ ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ἔγινε μιὰ διαπόμπεις πρωτοφανοῦς ἀγροῖτης και ἀνευλαβείας. Οἱ ἐθνικοὶ τῆς Ἀλεξανδρίας, οἱ εἰδολοῖτρες δηλαδή, διεπόμπευαν τὸ λείψανο κάποιου Πατριάρχου, πού εἶχε πεθάνει ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Παρομοῖα πομπεις νεκροῦ ἔγινε και κατά τὸν 2ον αἰῶνα στήν Ἰερουσαλήμ. Ἦ βαρβαροῦτες αὐτῆ τῶν ἐθνικῶν ἔχει ὄς δικαιολογητὸ τὸ τρωφερό μῖσο πού ἠπῆχε τότε μετὰ ὅλων αὐτῶν και τῶν Χριστιανῶν.

Καὶ γιὰ νὰ ξαναγυρίσμε στὸ Βυζάντιο, σὰς πληροφοροῦμε διτὸ ἐπὶ Ἰουστινιανῶν διεπομπεῦσαν ἐκεὶ ὄχι μόνον ἐγγενεῖς και Πατριάρχα, ἀλλὰ και αυτοκράτορες!...

'Απομεινάρι τῶν ἀγροῖτητων αὐτῶν εἶνε και ἡ ροιόντῆ — ἡ στὸς 'Ελληνας μόνον και στὸς Ἀλβανοὺς γνωστὴ σήμερα, Προσῆθε ἀπὸ τὸ κωνιενταλόνω, ἀπὸ τῆ χειρονομία δηλαδή πούκανε ὁ ὄλος ὅταν ἐκωνιενταῖονε τοὺς πομπενόμενους.

